

UZASADNIENIE

Powód, S. M. w pozwie z dnia 18 czerwca 2014 roku wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym zobowiązującego pozwanego, R. M. do zapłaty na jego rzecz kwoty 87.568,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 11 czerwca 2014 roku oraz kosztów sądowych, a także kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu towar w postaci skóry naturalnej na łączną kwotę 87.568,42 zł, za co wystawił pozwanemu w dniu 27 maja 2014 roku fakturę vat nr (...) na kwotę 87.568,42zł. Z uwagi na brak zapłaty przez pozwanego żądanej sumy, powód wezwał pozwanego do zapłaty. W odpowiedzi pozwany w piśmie z dnia 13 czerwca 2014 roku uznał przedmiotowe zadłużenie za bezsporne i wymagalne, jednakże nie uiszczył należnej powodowi kwoty.

(pozew k. 2-4)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 2 lipca 2014 roku, w sprawie o sygn. akt X GNC 683/14 Sąd Okręgowy w Łodzi X Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 15)

W zarzutach od powyższego nakazu pozwany zaskarżył przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany w tym piśmie zarzucił niewykazanie przez powoda podstawy faktycznej i prawnej dochodzonego roszczenia, tj. niewykazanie zawarcia i wykonania umowy, nieistnienie zobowiązania pozwanego do zapłaty należności wynikającej z załączonej do pozwu faktury, a tym samym nieistnienie roszczenia, które pozwany mógłby uznać, nieuznanie roszczenia w piśmie z dnia 13 czerwca 2014 roku z uwagi na fakt, że nieczytelny podpis pod tym oświadczeniem nie został skreślony przez pozwanego, a nadto – z ostrożności procesowej podniósł zarzut braku legitymacji procesowej biernej, wskazując, że nie zamawiał towaru opisanego w załączonej do pozwu fakturze, ani nie uznał zobowiązania wynikającego z tej faktury. Pozwany zaprzeczył, aby zawarł z powodem umowę zakupu towaru widniejącego na fakturze vat nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku i aby wskazany w niej towar został mu wydany. Podniósł nadto, że po otrzymaniu rzeczowej faktury dokument ten zwrócił powodowi. Pozwany zakwestionował ponadto, aby kiedykolwiek podpisywał oświadczenie o uznaniu długu z dnia 13 czerwca 2014 roku.

(zarzuty o nakazu zapłaty k. 21-26)

Powód, w odpowiedzi na zarzuty, podtrzymał swe stanowisko procesowe, przedstawiając dowody na okoliczność złożenia przez pozwanego zamówienia, zawarcia umowy i wydania towaru, a nadto braku kwestionowania przez pozwanego ilości otrzymanego towaru.

(pismo powoda z 8 grudnia 2014 r., k. 37-42)

Pozwany, w kolejnym piśmie procesowym, podniósł, że w dniu podpisania oświadczenia o uznaniu długu przebywał on w L., a nie w K., co sprawia, że nie mógł podpisać oświadczenia o uznaniu długu z przyczyn czysto technicznych, a nadto, iż nielogiczne byłoby podpisanie oświadczenia o uznaniu długu w sytuacji, gdy w tym samym dniu pozwany odesłał powodowi fakturę. W końcu zaznaczył, że załączone do poprzedniego pisma przeciwnika dwa druki oświadczenia o uznaniu długu są różne (zawierają inne dane). W konsekwencji pozwany wniósł o rozszerzenie tezy dla bieglego na okoliczność ustalenia czasu powstania zapisów na dokumencie uznania długu czyli wskazania, czy podpis pod dokumentem skreślony został w tym samym czasie co pozostała część pisma ręcznego znajdująca się na tym dokumencie. Pozwany podkreślił też, iż ostatnia transakcja między stronami miała miejsce wiosną w roku 2013, a jej efektem było odręcznie sporządzone przez powoda we wrześniu 2013 roku rozliczenie na kwotę 11.876,79 euro, które zaakceptowane zostało przez pozwanego. Z rozliczenia tego powód nigdy nie wystawił pozwanemu faktury vat, a pozwany na taką fakturę czekał. Przedstawione w tym rozliczeniu ceny poszczególnych materiałów nie zgadzają się,

natomiast zgadza się ilość metrów materiałów, a to pozwala przypuszczać, że faktura załączona do pozwu dotyczy transakcji pomiędzy stronami z 2013 roku, a nie transakcji z 2014 roku, gdyż takiej nie było. Dlatego też faktura powinna opiewać na kwotę do rozliczenia pomiędzy stronami czyli 11.876,79 euro a nie na 87.568,42 zł i winna uwzględniać wpłatę 5.000 zł dokonaną przez pozwanego 2 stycznia 2014 roku.

(pismo pozwanego z 8 grudnia 2014 r., k. 83-86)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony procesu w latach 2013-2014 w ramach prowadzonej działalności gospodarczej łączyły wzajemne relacje handlowe. Powód S. M. sprzedawał pozwanemu R. M. towar w postaci skóry naturalnej, a pozwany płacił za ten towar. Za cały okres współpracy powód wystawił pozwanemu tylko jedną fakturę załączoną do tego pozwu, zaś za wcześniejsze zobowiązania powód nie wystawiał faktur, bo tak się umówili, ale pozwany za zakupione wcześniej skóry zapłacił. Pozwany wielokrotnie przyjeżdżał do powoda wybierał skóry, które mu pasowały, a następnie zabierał je. Powód sporządzał odręczne adnotacje dotyczące wybranych przez pozwanego skór z oznaczeniem ich symboli, a pozwany wpisywał datę i je podpisywał.

(przesłuchanie strony powodowej e-protokół rozprawy z dnia 10 stycznia 2017 roku czas nagrania 00:08:03, 00:13:51, 00:16:42, 00:22:37, 00:24:46; przesłuchanie strony pozwanej e-protokół rozprawy z dnia 10 stycznia 2017 roku czas nagrania 00:30:26, 00:36:19; potwierdzenie zapłaty w dniu 2 stycznia 2014 r. kwoty 5.000 zł, k.87; adnotacja odręczna powoda z 9 września 2013 r., k. 43)

W dniu 27 maja 2014 roku powód wystawił pozwanemu za sprzedany wcześniej towar fakturę vat nr (...) na kwotę 87.568,42 złotych z terminem płatności ustalonym na dzień 10 czerwca 2014 roku. Powód wpisał w fakturze kwotę, którą pozwany był mu winny za zakupione i zabrane skóry, zaś inne elementy z faktury powód dopasował do tej kwoty.

(faktura vat k. 10; przesłuchanie strony powodowej e-protokół rozprawy z dnia 10 stycznia 2017 roku czas nagrania 00:26:16)

Z uwagi na brak zapłaty w wyznaczonym terminie kwoty wynikającej z faktury nr (...), powód pismem z dnia 11 czerwca 2014 roku wezwał pozwanego do uiszczenia przedmiotowej sumy do dnia 15 czerwca 2014 roku pod rygorem wystąpienia na drogę postępowania sądowego.

(wezwanie do zapłaty k. 11)

W dniu 13 czerwca 2014 roku pozwany zwrócił powodowi otrzymaną fakturę vat nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku, wskazując, że została omyłkowo wystawiona i przesłana, a także iż dotyczy zakupu bliżej nieokreślonej skóry naturalnej w oznaczonej ilości i za oznaczoną w tej fakturze cenę, a także informując, że w ostatnim okresie nie dokonał transakcji zakupu towaru wskazanego na tej fakturze vat. W tym samym dniu pozwany uczestniczył w L., na parkingu Centrum Handlowego (...) około g. 10:30 w zdarzeniu polegającym na uszkodzeniu podczas wyjeżdżania z miejsca parkingowego pojazdu C. (...).

(pismo pozwanego wraz z dowodem nadania k. 29-30, oświadczenie o wypadku k. 88)

Jednocześnie pozwany podpisał w piśmie opatrzonym datą 13 czerwca 2014 roku oświadczenie o uznaniu swojego długu względem powoda w wysokości 87.568,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu nieopłaconej faktury nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku. Treść przedmiotowego pisma została wypełniona własnoręcznie przez powoda, S. M., a podpisana przez pozwanego, R. M., bez obecności osób trzecich. Pierwotnie pozwany zaczął wypełniać dokument uznania długu, ale czynił to nieczytelnie i dlatego ostatecznie powód wypełnił dokument uznania długu, a pozwany go podpisał w jego obecności. Podpis uproszczony znajdujący się na dokumencie uznania długu, datowanym na dzień 13 czerwca 2014 roku został nakreślony przez pozwanego R. M.. Z uwagi na obecność substancji o nazwie 2-fenoksyetanol w podłożu dokumentu poza obszarem, na którym znajdują się zapisy ręczne/podpisy, brak

było możliwości oszacowania faktycznego czasu sporządzenia tychże odręcznych zapisów/podpisów na wskazanym dokumencie.

(oświadczenie o uznaniu długu k. 13, opinia biegłego M. H. k. 98-105, opinia Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji k. 164-170, przesłuchanie strony powodowej e-protokół rozprawy z dnia 10 stycznia 2017 roku czas nagrania 00:05:38, 00:08:03)

Do dnia wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie pozwany nie uregulował należnej powodowi kwoty 87.568,42zł z tytułu ceny zakupu towaru w postaci skóry naturalnej, wynikającej z faktury vat nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku, choć przesyłał powodowi wiadomości SMS, w których obiecywał zapłatę.

(wydruki wiadomości tekstowych sms k. 48-51, przesłuchanie strony powodowej e-protokół rozprawy z dnia 10 stycznia 2017 roku czas nagrania 00:13:51)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty w postaci faktury vat nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku, wezwania do zapłaty z dnia 11 czerwca 2014 roku oraz pisemnego oświadczenia pozwanego z dnia 13 czerwca 2014 roku o uznaniu długu oraz w oparciu wyjaśnienia stron. Wiarygodność ostatniego ze wskazanych wyżej dokumentów została potwierdzona w opinii biegłego M. H.. W treści przedmiotowej ekspertyzy biegły wskazał bowiem, że podpis uproszczony znajdujący się na dokumencie uznania długu, datowanym na dzień 13 czerwca 2014 roku został nakreślony przez pozwanego R. M.. Przedmiotowa opinia została w ocenie Sądu sporządzona w sposób rzetelny i fachowy oraz uwzględniający w pełni tezę dowodową, stanowiącą podstawę jej wydania. Podnieść przy tym należy, że żadna ze stron, w tym w szczególności strona pozwana w toku sporu nie podważyła przedmiotowych ustaleń biegłego. Pozwany de facto nie zakwestionował zaprezentowanych przez biegłego wniosków co do autentyczności podpisu pozwanego widniejącego na dokumencie zawierającym oświadczenie o uznaniu długu wobec powoda. Wnosząc bowiem o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego ewentualnie o z opinii instytutu naukowego – Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Głównej Policji w W., strona pozwana sformułowała nową tezę dowodową mającą na celu ustalenie faktycznej daty złożenia przez powoda podpisu na dokumencie uznania długu z dnia 13 czerwca 2014 roku. Z tych względów opinia biegłego M. H. mogła stanowić podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Podobnie za w pełni wiarygodną należało, zdaniem Sądu, uznać opinię Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w W., w której stwierdzono, że w wyniku przeprowadzonych badań dokumentu zawierającego oświadczenie pozwanego o uznaniu długu, ujawniono obecność w samym podłożu tego dokumentu, poza obszarem objętym odręcznymi zapisami, substancji o nazwie 2-fenoksyetanol, będącej składnikiem past długopisowych. W konsekwencji powyższego z uwagi na fakt, iż nieznaną była przyczyna wystąpienia tej substancji w miejscach poza odręcznymi zapisami oraz nieznaną byłyby skutki jej ewentualnego wpływu na uzyskane wyniki badania, niemożliwe było oszacowanie czasu sporządzenia odręcznych zapisów na dokumencie uznania długu. Jak wskazano bowiem w treści opinii metodyka szacowania wieku zapisów długopisowych opiera się na określeniu ubytku 2-fenoksyetanolu z utrwalonych na podłożu środków kryjących w postaci zapisów ręcznych wykonanych pastą długopisową. W sytuacjach kiedy 2-fenoksyetanol jest ujawniony poza zapisami (na niezapisanym podłożu) danego dokumentu istnieje prawdopodobieństwo, że został on w jakiś sposób wtórnie naniesiony na podłoże, w tym także na badane zapisy. Może to się wiązać z celowym lub przypadkowym zanieczyszczeniem materiału badawczego. 2-fenoksyetanol jest powszechnie wykorzystywanym rozpuszczalnikiem, występuje między innymi w kremach do rąk. Nie można również wykluczyć, że 2-fenoksyetanol znajdował się w podłożu przed wykonaniem na nim zapisów – mogło to bowiem wynikać z receptury użytej masy papierniczej (papier ekologiczny).

Przedstawione wnioski zawarte w opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w W. nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron procesu. Odnoszące się do wskazanej opinii zarzuty pozwanego, w ocenie Sądu, stanowiły jedynie polemikę z dokonanymi przez podmiot wydający tę opinię ustaleniami, która nie mogła prowadzić do skutecznego podważenia ich prawidłowości. Polemika z treścią opinii nie może bowiem sprowadzać się wyłącznie do zanegowania sformułowanych w opinii wniosków. Pozwany nie przedstawił żadnych przekonujących

argumentów mogących podważyć wiarygodność przedmiotowej opinii, takich jak w szczególności opinia prywatna wskazująca, wbrew twierdzeniom Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w W. na istnienie możliwości oszacowania czasu sporządzenia odręcznych zapisów na dokumencie w sytuacji ujawnienia w podłożu dokumentu, poza obszarem zapisanym, obecności substancji o nazwie 2-fenoksyetanol.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w W. na okoliczność ustalenia czy podpis widniejący na dokumencie uznania długu z dnia 13 czerwca 2014 roku został złożony przez pozwanego przed wypełnieniem dokumentu treścią pisma ręcznego, czy też już na kompletnym dokumencie z uwagi na to, iż przeprowadzenie takiej opinii nie jest możliwe. Z treści sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy i uznanej przez Sąd za w pełni wiarygodną opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w W. wynikało bowiem, że brak jest możliwości przeprowadzenia wnioskowanego przez pozwanego dowodu, o czym – co istotne – Laboratorium informowało jeszcze przed sporządzeniem opinii, wskazując, iż gdyby okazało się, że w tzw. ślepej próbie okaże się, że substancja o nazwie 2-fenoksyetanol występuje pomiędzy zapisami/podpisami nie ma możliwości oszacowania czasu sporządzenia zapisów/ podpisów (pismo – k. 153-155).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. W., gdyż okoliczność czasu i miejsca zdarzenia – uszkodzenia pojazdu C. (...) o nr. rej (...), na jaką zgłoszony został ten świadek (k. 84) – w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego – była niesporna i wykazana pisemnym oświadczeniem (k.88), a tym samym przeprowadzenie tego dowodu było zbędne. W tym miejscu wskazać należy, że – w ocenie Sądu – obecność pozwanego w dniu, w którym sporządzone zostało pisemne oświadczenie o uznaniu długu w Centrum Handlowym (...) w L. o g. 10.30 nie wyklucza bytności pozwanego w tym samym dniu w K., skoro odległość pomiędzy tymi miastami nie przekracza 200 km, podobnie zresztą jak i nie wyklucza odesłania przez niego w tym samym dniu powodowi faktury, będącej podstawą żądania pozwu. Samo zaś odesłanie faktury nawet uzasadniane tym, że została omyłkowo wystawiona i przesłana, a także iż dotyczy zakupu bliżej nieokreślonej skóry naturalnej w oznaczonej ilości i za oznaczoną w tej fakturze cenę z informacją, że pozwany w ostatnim okresie nie dokonał transakcji zakupu towaru wskazanego na tej fakturze vat nie przesądza, iż pozwany nie mógł uznać długu wynikającego z tej faktury, zwłaszcza, gdy zważy się, że przeprowadzone postępowanie dowodowe ponad wszelką wątpliwość wykazało, iż podpis pod tym oświadczeniem, podobnie jak pod pismem odsyłającym fakturę, został złożony przez pozwanego. Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego należy mieć też na uwadze okoliczność, iż pozwany pierwotnie w zarzutach od nakazu zapłaty kwestionował, aby kiedykolwiek podpisywał załączone do pozwu oświadczenie o uznaniu długu z dnia 13 czerwca 2014 roku i wywodził, iż nieczytelny podpis pod tym oświadczeniem nie został skreślony przez niego, dopiero zaś w dalszym toku postępowania, gdy wyniki postępowania dowodowego nie potwierdziły jego tezy - podniósł, że w dniu podpisania oświadczenia o uznaniu długu przebywał w L., a nie w K., co sprawia, że nie mógł podpisać oświadczenia o uznaniu długu z przyczyn czysto technicznych. Wówczas też dopiero w konsekwencji pozwany wniósł o rozszerzenie tezy dla biegłego na okoliczność ustalenia czasu powstania zapisów na dokumencie uznania długu czyli wskazania, czy podpis pod dokumentem skreślony został w tym samym czasie co pozostała część pisma ręcznego znajdująca się na tym dokumencie. W ocenie Sądu faktyczna niemożność wykazania tej ostatniej okoliczności oznacza, iż pozwany nie jest w stanie wykazać faktu, na jaki powoływał się w toku swych wyjaśnień, iż mógł podpisać jakąś pustą kartkę (00:37:31), która – jak należy domniemywać – znalazła się w posiadaniu powoda, który następnie ją wypełnił. Jednakże należy mieć też na uwadze, iż okoliczność, iż pozwany podpisał pustą kartkę nie była wskazywana ani w treści zarzutów, ani w dalszych pismach procesowych pozwanego i dlatego stanowi – w ocenie Sądu – jedynie strategię obrony pozwanego w tym procesie podjętą wskutek niepomyślnych dla niego wyników przeprowadzonych dowodów z opinii biegłych. Na końcu zaś zaznaczyć wypada, iż niewiarygodne wydaje się postępowanie polegające na podpisywaniu pustej kartki przez przedsiębiorcę i pozostawianie jej w rękach kontrahenta, a następnie wyczekiwanie ze zgłoszeniem tej okoliczności do czasu, gdy inne zarzuty nie odniosą zamierzonego skutku.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom pozwanego, że zapłacił powodowi za nabyte od niego skóry około 1.400 euro w ratach za każdy poszczególny zakup (wyjaśnienia pozwanego, czas 00:33:47), bo pozostają one w sprzeczności z treścią

zebranego w sprawie materiału dowodowego – w tym twierdzeniami powoda, że zapłata taka nie miała miejsca oraz oświadczeniem pozwanego o uznaniu długu. W szczególności także przeczy zapłacie przez pozwanego kwoty 1.400 euro w ratach za każdy poszczególny zakup treść wiadomości SMS wysłanych przez pozwanego powodowi, z których wynika, że pozwany dopiero zapłaci za zakupiony towar. Także złożony przez pozwanego dowód uiszczenia kwoty 5.000 zł w dniu 2 stycznia 2014 roku przelewem, przeczy jego wyjaśnieniom, iż płacił za zakupiony towar w ratach za każdy poszczególny zakup, zwłaszcza, gdy zważy się, że pozwany twierdził, że w kontaktach handlowych z powodem pozostawał do 9 września 2013 roku (wyjaśnienia pozwanego, czas 00:30:26). W końcu samo wyjaśnienie pozwanego, iż widział potrzebę brania pokwitowania, ale go nie brał oraz, że nie brał pokwitowania, bo prowadzi 1- osobową firmę nie zasługują na uznanie ich za wiarygodne. Podkreślić wypada, iż od osoby prowadzącej działalność gospodarczą wymagać można aby należycie dbając o swe interesy zbierała pokwitowania dokonanych zapłat, zaś nie sprostanie temu obowiązkowi prowadzić musi do skutku w postaci nie wykazania dokonanej zapłaty w sytuacji zaprzeczenia okoliczności zapłaty przez przeciwnika.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom pozwanego, że w kontaktach handlowych z powodem pozostawał jedynie do 9 września 2013 roku, a po tej dacie nie było już żadnych transakcji (wyjaśnienia pozwanego, czas 00:30:26 i 00:37:31). Przeczy temu treść oświadczenia o uznaniu długu, w którym pozwany podpisał oświadczenie, z którego treści wynika nie tylko, że dłużny jest powodowi określoną kwotę wraz z odsetkami, ale też, że kwota ta wynika z faktury z 27 maja 2014 roku.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom pozwanego, że nie widział się z powodem po 2013 roku, bo sam pozwany wyjaśnił, że później przyjechał do powoda pomóc mu uprzątnąć śmieci i palety, ponieważ miał u niego dług (00:37:31). Ponadto przeczy temu uznanie długu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako usprawiedliwione co do zasady i wysokości podlega uwzględnieniu w całości.

W toku sporu powód wykazał, że strony w ramach łączących je kontaktów handlowych zawarły ustne umowy sprzedaży skór, potwierdzone załączoną do pozwu fakturą vat (...) na kwotę 87.568,42 zł, płatną do dnia 10 czerwca 2014 roku, zaś pozwany złożył oświadczenie o uznaniu długu wynikającego z tej faktury w tej właśnie kwocie wraz z odsetkami ustawowymi. Zgodnie zaś z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić cenę sprzedawcy. Głównym obowiązkiem kupującego wobec sprzedawcy jest zatem obowiązek zapłaty ceny. Naruszenie tego obowiązku musi być traktowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnika w umowie wzajemnej.

Na mocy zawartych przez strony umów powód sprzedawał pozwanemu towary w postaci skóry naturalnej, co zostało udokumentowane wystawioną przez powoda w dniu 27 maja 2014 roku fakturą vat nr (...) na kwotę 87.568,42 zł, której termin płatności upływał w dniu 10 czerwca 2014 roku. Z uwagi na brak zapłaty żądanej należności w wyznaczonym terminie, powód pismem z dnia 11 czerwca 2014 roku wezwał pozwanego do uregulowania zobowiązania. W piśmie datowanym na dzień 13 czerwca 2014 roku pozwany złożył oświadczenie o uznaniu długu względem powoda stanowiącego kwotę 87.568,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu uchybienia terminowi płatności należnej sumy i tym samym potwierdził fakt nabycia od powoda towaru w postaci skóry naturalnej za cenę wskazaną na fakturze vat nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku, jak również brak uiszczenia należnej powodowi ceny. Zważyć przy tym należy, iż prezentowane przez pozwanego w toku sprawy stanowisko podważające wiarygodność, a tym, samym wartość dowodową przedmiotowego oświadczenia o uznaniu długu, nie znalazło oparcia w zebranym w sprawie materiale dowodowym, którego ocena zawarta została w poprzedniej części uzasadnienia.

Stosownie do regulacji art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, natomiast zgodnie z treścią art. 253 zd.1 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Skoro art. 253 k.p.c. normuje ciężar dowodzenia nieprawdziwości dokumentu prywatnego (dowodzenie fałszu dokumentu) to implicite zawiera on także domniemanie, że dokumenty prywatne

są autentyczne. Do momentu bowiem udowodnienia nieprawdziwości dokumentu, dokument uważany jest za prawdziwy. Dlatego domniemanie autentyczności zwalnia stronę, która posługuje się dokumentem (przedstawia dokument jako dowód) w postępowaniu cywilnym z ciężaru dowodzenia, że dokument jest prawdziwy. Zaprzeczenie natomiast prawdziwości dokumentu prywatnego pochodzącego od strony procesu przenosi na drugą stronę (zaprzeczającą) ciężar wykazania, że dokument jest fałszywy. (K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1–366, Wyd. 7. Warszawa 2016, Legalis)

Na gruncie niniejszego postępowania pozwany nie udowodnił stawianych przez siebie zarzutów wobec prawdziwości dokumentu z dnia 13 czerwca 2014 roku zawierającego oświadczenia o uznaniu długu względem powoda, wynikającego z łączącej strony umowy sprzedaży udokumentowanej fakturą vat nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku. W sporządzonej bowiem na zlecenie Sądu opinii biegły sądowy potwierdził autentyczność podpisu złożonego przez pozwanego pod oświadczeniem zawartym we wskazanym dokumencie. Tym samym uznać należało, że pozwany złożył oświadczenie zawarte w dokumencie z dnia 13 czerwca 2014 roku (art. 245 k.p.c.), zwłaszcza, że pierwotnie – w zarzutach – kwestionował autentyczność podpisu złożonego pod tym dokumentem. Przeprowadzone postępowanie dowodowe ponad wszelką wątpliwość wykazało, że pozwany w nie udowodnił, aby podpis złożony pod tym dokumentem nie pochodził od niego. Pozwany nie wykazał też, aby treść tego dokumentu nie odpowiadała prawdzie. Nadmienić w tym miejscu jedynie należy, że wobec niepodważalnych ustaleń, co do autentyczności podpisu pozwanego złożonego pod oświadczeniem o uznaniu długu, jedynym dowodem mającym - w przekonaniu strony pozwanej - potwierdzić jej stanowisko, o braku wiarygodności dokumentu zawierającego oświadczenie o uznaniu długu, był wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w W. na okoliczność ustalenia daty spisania przez powoda treści przedmiotowego oświadczenia oraz daty złożenia podpisu na dokumencie przez pozwanego. Stwierdzenie przy tym ewentualnych rozbieżności w tym zakresie miałyby - w ocenie pozwanego - wykazać, iż nie składał on podpisu pod oświadczeniem o treści utrwalonej na dokumencie z dnia 13 czerwca 2014 roku. Jak wynika z wcześniejszych ustaleń i rozważań dowód ten okazał się niemożliwy do przeprowadzenia. W konsekwencji stanowisko pozwanego podważające wartość dowodową dokumentu zawierającego oświadczenie R. M. o uznaniu długu nie znalazło oparcia w realiach niniejszej sprawy.

Podobnie za całkowicie nieuzasadnione należało uznać twierdzenie pozwanego o istnieniu podstaw do obniżenia żądanej przez powoda sumy o kwotę 5.000 zł wpłaconą przez pozwanego na rzecz powoda w styczniu 2014 roku. Z treści przedłożonego przez pozwanego dowodu wpłaty wskazanej kwoty nie wynika bowiem z jakiego tytułu została ona uiszczona, jak również, aby w jakikolwiek sposób miała związek z należnością wynikającą z wystawionej przez powoda w późniejszym okresie – bo w maju 2014 roku faktury vat nr (...). Nie pomniejsza też o kwotę 5.000 zł należności pozwanego względem powoda oświadczenie o uznaniu długu z tej faktury, co pozwala uznać, że także pozwany podpisując to oświadczenie nie zaliczył tej zapłaty na poczet faktury vat nr (...), skoro nie pomniejszył o nią należności, którą uznał za dług bezsporny i wymagalny. Tym samym pozwany nie wykazał, iż rzeczywiście dokonał częściowej zapłaty za zakupiony od powoda towar objęty fakturą vat nr (...), której należności powód dochodzi w niniejszym postępowaniu. Potwierdza to tylko twierdzenia powoda, iż dokonana w styczniu 2014 r. zapłata 5.000 zł przez pozwanego dotyczyła wcześniejszych zobowiązań pozwanego, nie objętych tą fakturą.

Reasumując poczynione wyżej rozważania, uznać ponadto należy, iż pozwany podpisując w dniu 13 czerwca 2014 roku oświadczenie, w którym zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda kwoty 87.564,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi, uznał – w rozumieniu art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. – swój dług wynikający z faktury vat (...) z dnia 27 maja 2014 roku. Uznanie długu zaś ma znaczenie dowodowe w sferze procesu cywilnego w tym sensie, że wierzyciel przedstawiający dowód uznania długu przez dłużnika nie musi wykazywać w inny sposób istnienia swej wierzytelności, natomiast to dłużnika obciąża wówczas powinność wykazania, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje lub istnieje, ale w mniejszym wymiarze. Tej powinności, zdaniem Sądu, pozwany, jak wynika z rozważań powyższych, w toku procesu nie sprostał. Nie złożył on także oświadczenia, w którym by uchylił się od skutków zawartego porozumienia, przez co nadal funkcjonuje ono w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie przywołanych wyżej regulacji, a nadto mając na uwadze normę art. 496 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji i utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 2 lipca 2014 roku przez Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt X GNc 683/14.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zasądzając je od dnia następnego po upływie terminu płatności wskazanego na fakturze vat nr (...), tj. od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty przyjmując, że pozwany pozostawał i pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu swojego świadczenia. Powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych i żądania tego nie zmienił, mimo zmiany przepisów dotyczących odsetek wprowadzonej ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830). Mając na uwadze przepisy wprowadzone ową ustawą, obowiązujące od 1 stycznia 2016 r., Sąd przyjął, że za okres liczony do dnia 31 grudnia 2015 r. powodowi należą się odsetki ustawowe o jakich mowa w art. 481 § 2 k.c. zaś od 1 stycznia 2016 r., wobec wyłączenia możliwości stosowania tego przepisu do transakcji handlowych (a z takimi mamy do czynienia w niniejszej sprawie), należą się mu odsetki o jakich mowa w art. 6 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przy czym skoro powód nie żądał ich na poziomie określonym w tym przepisie, Sąd zasądził je wg stopy odsetek ustawowych o jakich mowa w art. 359 § 2 k.c.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz.U. z 2013r. poz. 490). Na koszty procesu złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 1.095 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3.600 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

O zwrocie zaliczki na biegłego Sąd orzekł na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.). Koszty biegłego wyniosły 1.959,12 zł (987,10 i 972,02), a pozwany uiścił łącznie 2.500 zł zaliczki na biegłego, tym samym do zwrotu na jego rzecz pozostała kwota 540,88 zł.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

Dnia 17 lutego 2017 roku.